

Наистина, по-рано небето бѣше мрачно, сиво, вѣтърътъ пишѣше безъ спиръ, студениятъ дъждъ хлопаше день и нощъ по прозорцитѣ; сега вече всичко побѣлѣ — и улицата, и покривитѣ на кжщитѣ; студътъ покри прозорцитѣ съ чудни ледени цвѣтя, а по небето се понесоха като планини бѣли облаци, ксито се изсипваха непрекъснато въ бѣли снѣжинки.

Но наоколо, наблизо край него, си остана все сжщото; все сжщитѣ хора влизаха въ неговата клетка: дребничекъ старецъ съ очила и весели, кресливи деца.

Всѣкога децата преварваха стареца и съ оглушителенъ смѣхъ търчеха къмъ клетката, за да видятъ какво прави тѣхното любимо орле. Всѣки пжтъ тѣ гледаха съ любопитство, какъ старецътъ промѣня водата въ клетката, какъ хвърля на орлето червени кжсчета месо.

Орлето свикна съ дребното старче, съ веселитѣ деца. То лакомо разкъсваше парчетата месо и даже позволяваше на най-малкото отъ момиченцата да разперва бѣлитѣ му като пѣна крила съ малкитѣ си ржчичка, които пѣхаше презъ желѣзната решетка на клетката и не му се сърдѣше за това, че то нарушаваше спокойствието му.

Тѣзи хора се грижеха за него, — и чудно!.. въпрѣки това, струваше му се, че тѣ му сж съвсемъ далечни, че всичко наоколо му е чуждо, — за нищо не милѣше, нищо на му бѣше родно, никого тукъ не можеше да обикне...

Времето летѣше. Орлето растѣше, крилата му заякваха, остриятъ му клюнъ се закриви, заостри, затвърдѣ като стомана, ноктитѣ му порастнаха и още по-яко стискаха

дъбовия пржтъ, на който то, обикновено, седѣше.

И една сутринъ то осъмна порастналъ, голѣмъ орелъ. Веднажъ орелътъ дълго стоя замисленъ, — после трепна, развълнува се, очитѣ му заблещѣха, крилата му се разпериха, размаха ги, сякашъ искаше да литне. Тежката желѣзна клетка се залюлѣ, а нему се искаше да викне гордо, властно... Но крилата му пакъ се отпуснаха, сякашъ клюмнаха, възторгътъ му бързо премина. Орелътъ отново обори глава, кацналъ на пржта въ клетката.

Отъ тази минута той стана замисленъ. И колкото се чувствуваше по голѣмъ и по якъ, толкова по-замисленъ и раздражителенъ ставаше, толкова по-често въ очитѣ му се разгаряше огънятъ на гнѣва, по-често клетката треперѣше отъ неспокойнитѣ размахи на якитѣ му крила.

Сега вече той гледаше съ злоба на стареца и децата. Веднажъ, когато малкото момиченце дотърча при клетката и пѣхна прѣстчето си въ желѣзната решетка, орелътъ се хвърли върху му. Изплашеното дете избѣга надалечъ разплакано.

Орелътъ самъ не разбираше, какво става съ него, защо изведнажъ намрази това малко момиченце, което всѣкога му се радваше и което не му правѣше нищо лошо. Всичко му стана умразно — и клетката, и улицата, и хората, които сновѣха по нея, и онѣзи, които го заобикаляха и се грижеха за него...

Той отново кацна на пржта и замислено погледна презъ прозореца.

Орелътъ видѣ пакъ сжщата улица. Само че сега по нея бързо те чеха мѣтни потоци, — снѣгътъ се топѣше, птичиятъ хоръ бѣше по-